

KLELI AVI

**TU
SAM**

Prevela s francuskog
Ana Martinović

■ Laguna ■

Naslov originala

Clélie Avit

JE SUIS LÀ

Copyright © Éditions Jean Claude Lattès, 2015.

Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

**TU
SAM**

1.

ELZA

Hladno mi je. Gladna sam. Strah me je.

Tako mi se bar čini.

U komi sam već dvadeset nedelja i zamišljam da mi je sigurno hladno, da sam gladna i da me je strah.

To nema nikakvog smisla, jer ako neko treba da zna šta osećam, to sam ja, ali u ovakvom stanju... mogu samo da zamišljam.

Znam da sam u komi jer sam čula da o tome govore oko mene. Uzalud. Trebalo bi da je prošlo šest nedelja otkako sam prvi put „čula“, ako sam dobro izračunala.

Računam kako mogu. Prestala sam da brojim na osnovu vizita lekara. On me gotovo više i ne posećuje. Više volim da brojim na osnovu dolazaka medicinskih sestara, ali i one retko navraćaju. Najjednostavnije je da brojim prema ulascima čistačice u moju sobu svake noći oko jedan sat posle ponoći. Znam to po džinglu

na tranzistoru okačenom na njenim kolicima, koji sam do sada čula četrdeset i dva puta.

Šest nedelja je prošlo otkako sam se probudila.

Šest nedelja niko toga nije svestan.

Neće me podvrći dvadesetčetvorosatnom snimanju skenerom. Ne žele da rizikuju da mi stave glavu u uređaj od osam stotina hiljada evra pošto aparat pored mene koji se oglašava sa „bip“ nije registrovao da je moj mozak ponovo sposoban da izazove zvučni signal.

Otpisali su me. Čak i moji roditelji počinju da gube nadu. Majka me ređe posećuje. Otac je očigledno pre-stao da dolazi pre deset dana. Jedino moja mlađa sestra dolazi redovno, svake srede, zajedno sa svojim trenutnim dečkom.

Moja sestra je poput šiparice. Ima dvadeset pet godina, a menja dečka na nedelju dana. Volela bih da je trenem pesnicom po glavi, ali pošto ne mogu, slušam šta mi priča.

U ovakvoj situaciji lekari obično savetuju: „Pričajte joj.“ Svaki put kada čujem nekog od njih da to kaže (doduše sad retko, pošto sve manje navraćaju), dobijem želju da im nabijem u usta njihov zeleni mantil. Ne znam zapravo da li je zelen, ali tako ga zamišljam.

Zamišljam mnogo toga.

Zapravo, samo to i mogu da radim. Primorana sam da slušam sestru kako mi priča svoje ljubavne dogovštine, i to me zamara. Njene priče su pune detalja, ali se ponavlja – uvek isti početak, ista razrada čak i

kraj. Jedino se momci menjaju. Svi su studenti. Svi voze motore. Svi su problematični, ali ona nije svesna toga. Nikada joj to nisam rekla. Ako izađem iz kome, moraću – za njeno dobro.

Ipak, postoji i nešto pozitivno u svemu tome, jer mi ona prvih pet minuta po dolasku govori šta se dešava oko mene. Opisuje mi boje zidova, kakvo je napolju vreme, suknju medicinske sestre ispod radnog mantila i neljubaznog bolničara koga je usput srela. Moja sestra studira na Fakultetu likovnih umetnosti. Dok mi sve to opisuje, imam utisak da čitam poeziju u slikama. Ali to traje samo pet minuta. Posle toga sam prinuđena da čitav sat slušam priču kao iz nekog jeftinog ljubavnog romana.

Danas je, izgleda, tmurno vreme, tako da mlečno-beli zidovi moje sobe deluju sumornije nego obično. Jedino bež suknja medicinske sestre iskače iz te turobne slike. Najnoviji dečko moje sestre zove se Adrijen. Posle te informacije prestala sam da je slušam. Pono-vo sam počela da osluškujem oko sebe kada su se vrata zatvorila.

Opet sam sama.

Dvadeset nedelja sam sama, a tek šest nedelja sam svesna toga. Čini mi se, međutim, da to traje čitavu večnost. Možda bi brže prolazilo kada bih više spavala, kada bi mi se misli dekonektovale. Ali ja ne volim da spavam.

Ne znam da li imam ikakav uticaj na svoje telo. Pre bih rekla da se „isključujem“ ili „uključujem“ poput

nekoj električnog uređaja. Moj um radi šta želi. Obitavam u sopstvenom telu. Ne volim da spavam.

Ne volim da spavam zato što se tada osećam ne samo kao stanar u sopstvenom telu već i kao nemi posmatrač. Gledam sve te slike kako prolaze pored mene, a nemoćna sam da ih brzo odagnam dok se budim u znoju ili se branim od njih. Mogu samo da ih gledam kako se smenjuju i da sačekam da prođu.

Svake noći ponavlja se isto. Preživljavam događaje koji su me doveli ovamo, u bolnicu. A najgore od svega je što sam samu sebe dovela u ovu situaciju. Ja sama. Ja i moja glupa strast prema glečerima, kako je govorio moj otac. Uostalom, zbog toga je prestao da me posećuje. Verovatno misli da sam to sama tražila. Nikada nije razumeo zašto toliko volim planinu. Često je govorio da ću tamo ostaviti kosti. Sigurno ima utisak da je dobio bitku posle moje nesreće. Ja nemam utisak ni da sam izgubila niti da sam pobedila. Nemam nikakav utisak. Samo hoću da izađem iz kome.

Želim da stvarno osetim da mi je hladno, da sam gladna i da me je strah.

Neverovatno je šta možemo da saznamo o svom telu dok smo u komi. Shvatamo, zapravo, da je strah hemijska reakcija.

Iako sam svake večeri na mukama dok ponovo preživljavam košmar, nastavljam da gledam. Gledam sebe kako ustajem u tri sata ujutru u spavaonici i kako budim svoje kolege alpiniste. Vidim sebe kako nespretno

doručkujem, u nedoumici, kao i obično, da li da popijem čaj, strahujući da mi bešika ne bude puna na glečeru. Vidim sebe kako metodično navlačim sloj po sloj odeće od glave do pete. Vidim sebe kako zakopčavam neprobojnu vetrovku, navlačim rukavice, nameštam čeonu lampu i navlačim krampone. Vidim sebe kako se smejem sa svojim još sanjivim i veselim drugovima punim adrenalina. Vidim sebe kako nameštam sigurnosni pojas, kako bacam konopac Stivu, kako vezujem čvor u obliku osmice.

Taj pogubni čvor u obliku osmice.

Taj čvor koji sam nebrojeno puta vezala.

Tog jutra sam zaboravila da kažem Stivu da proveri čvor jer je upravo tada pričao vic.

Izgledalo je, međutim, da je dobro vezan.

Ali ne mogu sebi da prebacujem. Onda vidim sebe kako obmotavam preostali deo konopca oko šake, kako drugom rukom uzimam cepin i počinjem da se penjem.

Vidim sebe kako uzdišem, kako se smejem, drhtim, hodam, hodam i hodam. Vidim kako postepeno napredujem. Vidim sebe kako kažem Stivu da vodi računa dok prelazi preko pukotine na zaleđenom mostu. Vidim sebe kako stiskam zube dok prelazim preko tog krhkog snežnog mosta i kako odahnem kada se nađem s druge strane. Vidim sebe kako razmišljam koliko je to bilo jednostavno.

A onda vidim kako mi noge propadaju.

Nastavak znam napamet. Snežni most je bio ogromna ledena ploča. Našla sam se ispod njega. Sneg klizi ispod mene i nosi me. Osećam kako se zateže konopac koji povezuje mene i Stiva kao dva blizanca vezana istom pupčanom vrpcom. Prvobitno olakšanje smenjuje strah kad shvatim da se uže produžuje za nekoliko centimetara. Čujem Stivov glas dok zabija u led krampone i cepin. Čujem uzaludna uputstva jer sneg pada preko mene i zatrpava mi telo. Postepeno popušta pojas oko mog struka, čvor se odvezuje i sneg me nosi.

Ne idem predaleko. Možda dve stotine metara. Sneg me potpuno prekriva. Strašno me boli desna noga, izgleda da su mi ručni zglobovi u čudnom položaju. Imam utisak da sam zaspala na nekoliko sekundi i da sam se probudila uplašenija nego ikada. Srce hoće da mi iskoči iz grudi. U panici sam. Pokušavam da se smirim, ali ne polazi mi za rukom. Ne mogu da pomerim nijedan deo tela. Pritisak je veliki. Teško dišem iako je nekoliko kvadratnih centimetara prazno ispred mene. Malo otvaram usta i jedva prikupljam snagu da se nakašljem. Pljuvačka mi curi niz desni obraz. Mora da ležim na boku. Zatvaram oči i pokušavam da zamislim da sam u kretetu. To je nemoguće.

Čujem korake iznad sebe. Čujem Stivov glas. Želim da viknem, da mu kažem da sam ispod njegovih stopala. Čujem još nečije glasove, sigurno alpinista koji su bili ispred nas. Želela bih da zviznem, ali trebalo bi da pomerim glavu, a to je nemoguće. Zato čekam,

smrznuta, ukočena. Zvuci postepeno nestaju. Ne znam da li je to zato što se udaljavaju ili zato što sam zaspala. Sve postaje mračno.

I posle toga jedino se sećam glasa lekara koji traži da moja majka popuni još neke papire pošto su me premestili u drugu sobu. Nakon petnaest nedelja, kaže on, gospođi je sigurno jasno da lekarska ekipa ne može više mnogo da učini.

Zatim sam shvatila da mogu jedino da se složim s tim. Moj um se spremao da zaplače, ali nažalost nisam uspela. Nisam čak ni tugu osetila. Još uvek je ne osećam. Ja sam prazna čaura larve. Ne, ja obitavam u praznoj čauri.

Bolje rečeno, ja sam larva koja obitava u čauri. Volela bih da izađem odatle, da se vidi da sam ja vlasnica tog obitavališta.

2.

TIBO

„Pusti me na miru, čuješ!“

„Moraš otići da ga vidiš.“

„Pusti me! Pokušao sam već petnaest puta i to ništa ne menja. On je užasan, grozan, vulgaran i nekulturan kao neki zao lik iz crtanog filma. Ne zanima me!“

„To ti je brat, pobogu!“

„Bio mi je brat pre nego što je pregazio one dve devojčice. Sudbina ga je poštedela. Bilo bi bolje da je nastradao kao i one, ali na kraju krajeva, to je užasna kazna za njega.“

„Ne znaš šta pričaš, Tibo, magarče jedan! Ne misliš stvarno tako!“

Sledio sam se. Već mesec dana svima ovo ponavljam, a moj rođak je ubeđen da to kažem jer sam zabrinut. Nisam više zabrinut. U početku sam bio kada su pozvali iz bolnice i kada se moja majka sručila na pločice u kuhinji, kada smo jurili punom brzinom u starom pežou 206 mog rođaka. Bio sam zabrinut dok nisam

video policajca kako ulazi u sobu mog brata. Otada sam samo besan.

„Da, mislim tačno onako kako sam rekao.“

Izgovorio sam tu poslednju rečenicu ledenim glasom. Moj rođak to očigledno nije očekivao. On je takođe čekao u hodniku. Znam da je moja majka već u sobi 55. Nekoliko bolničarki prolazi pored nas praveći se da nas ne primećuju. Gledam u rođaka. Sledio se od stida.

„Prestani da se nerviraš i pusti me na miru. Smisli neku priču za moju majku. Čekam vas na izlazu.“

Okrećem se, desnom rukom guram vrata koja vode ka stepeništu i puštam ih izlazeći. Niko nikada u bolnici ne silazi sporednim stepeništem. Zatvaram oči i naslanjam se na zid, a zatim se lagano spuštam na pod.

Hladnoća uglačanog betona prodire mi kroz farmerke, ali baš me briga. Stopala su mi već promrzla jer sam se vozio u autu bez grejanja i ruke mora da su mi pomodrele. Čak se i ne usuđujem da zamislim boju koju će imati ove zime ako budem nastavio da zaboravljam rukavice kad izađem. Još uvek je zvanično jesen, ali u vazduhu se oseća dah zime. Knedla mi zastaje u grlu kao i svaki put kada kročim u ovu bolnicu. Voleo bih da isprovraćam svog brata, da povratim taj udes i alkohol koji je isparavao iz njega sutradan pošto je zgazio dve devojčice. Jednjak se grči, ali iz njega ništa ne izlazi. Neverovatno. Povraćam vazduh.

Miris bolnice prodire mi kroz nozdrve. Čudno. Obično se na stepeništu manje oseća. Otvaram oči da bih video da nije lekar ispustio nešto, i psujem.

Zaprepašćen sam, shvatam da sam u nekoj sobi. Mora da sam pomešao znak za sporedni izlaz sa natpisom na vratima. Moram izaći pre nego što se osoba koja leži u krevetu probudi.

Odavde gde se nalazim vidim samo donji deo nečijih nogu. Preko njih je roze čaršav. Mirišu bolnički preparati, ali pažnju mi privlači nešto drugo. Oseća se još neki miris, koji nema veze sa lekovima i bolničkim dezinfekcionim sredstvima. Zatvaram oči da bih se koncentrisao.

Jasmin. Miriše jasmin. Ali to nije jeftini miris jasmína, već, mogu se zakleti, isti onaj miris čaja koji moja majka pije svakog jutra.

Čudno, zvuk vrata nije nikog probudio. Možda ta osoba još spava. Ne vidim da li je muško ili žensko, ali po mirisu bih rekao da se radi o ženi. Koji bi se muškarac namirisao parfemom od jasmína?

Lagano prilazim bliže i provirujem iza zida poput dečaćića koji zaviruje u tuš-kabinu. Miris postaje sve prodorniji, pomaljam glavu. Žena je, kao što sam i pretpostavio, ali morao sam ipak da proverim. Još spava. Savršeno. Moći ću da izađem bez problema.

Tada primećujem svoj odraz u malom ogledalu otkrčenom na zid. Pogled mi je uplašen, a kosa raščupana. Moja majka često kaže da bih izgledao elegantnije kada bih se potrudio da malo sredim kosu. Odgovaram da nemam vremena. Ona mi uzvraća da bi se ženama više sviđalo ako bi moja tamna šuma na glavi bila pitomija. Objašnjavam joj da imam pametnija posla nego da

zavodim devojke, i tu se rasprava obično završava. Otkako sam se pre godinu dana rastao sa Sindi, okrenuo sam se poslu. Šest godina zajedničkog života sigurno ostavlja traga na svakog od nas. Mnogo me je pogodio njen odlazak i još se oporavljam od toga. Poslednje što me interesuje jeste moja kosa.

Uz to sam i neobrijan. Dva dana se nisam brijao. To nije tako ružno, ali majka bi rekla da bih mogao više da se potrudim. Da neko čuje moje misli, zaključio bi da živim kod majke. Ali to nije tačno, živim sam u malom dvosobnom stanu na trećem spratu bez lifta. Stan je simpatičan i ugodan, pa mojoj majci nije jasno zašto već mesec dana toliko često boravim u njenoj dnevnoj sobi. Otkako ju je moj otac napustio, ona se preselila i nema više gostinsku sobu. U svakom slučaju, ja sam joj kupio kauč kao da sam predosetio da ću ga koristiti jednog dana. Kupio sam ga dva meseca pre nego što je Sindi otišla.

Snažno trljam obraze kako bih zagrejao prste. Hvatam kragnu košulje ispod džemperu, izvlačim je pokušavajući da je ispravim. Neverovatno mi je da sam ceo dan proveo na poslu tako nemarno obučen a da mi niko nije skrenuo pažnju. Mora da su shvatili da je sreda, dan za posetu. Sigurno su videli moj izraz lica pa su prećutali iz pristojnosti ili ravnodušnosti ili zato što jedva čekaju da budem otpušten, pa da neko drugi prigrabi moje radno mesto.

Opomenut sam nekoliko puta pošto sam vređao Sindi po hodnicima dovikujući joj da je spavala sa svojim

direktorom, ali ona je promenila filijalu, a ja sam postao jedan od njihovih najboljih radnika i sad ne žele da me izgube.

U ogledalu vidim svoje sive oči, bezizražajne u poređenju sa mojom crnom kosom, kroz koju prolazim rukom kao da pokušavam da utešim majku – ali to traje samo jedan trenutak. Čemu to? Ne tražim nikoga.

Spoljni šum privlači mi pažnju pa gledam kroz prozor. Sranje. Počela je kiša. Ne želim da se smrzavam napoplju čekajući majku i rođaka. Gledam oko sebe. Na kraju krajeva, u ovoj sobi je toplo. Osoba još spava, nameštaj je potpuno čist, izgleda da je ne posećuju često. Na trenutak razmišljam šta da radim.

Ako se ova osoba probudi, mogu da se pravim kako sam upravo ušao i da sam pogrešio sobu. Ako joj neko dođe u posetu, mogu da se pravim da sam njen stari prijatelj i da se izgubim. Trebalo bi možda prethodno da pogledam kako se zove.

Na bolničkom kartonu na ramu kreveta piše: Elza Bilije. Dvadeset devet godina, povreda lobanje, ozbiljna povreda ručnih zglobova i desnog kolena, višestruka kontuzija, prelom donjeg dela noge u remisiji. Lista se nastavlja sve do najgore moguće dijagnoze.

Koma.

Očigledno nije postojala opasnost da je probudim.

Spuštam listu i gledam ženu. Dvadeset devet godina. Sa infuzijom i cevčicama pre liči na četrdesetogodišnjakinju uhvaćenu u paukovu mrežu. Ali pošto sam

joj prišao, vidim da se zaista radi o dvadesetdevetogodišnjoj devojci lepog lica, kestenjaste kose, sa ponekom pegicom i mladežom pored desnog uva. Zbog mršavih ruku koje vire ispod pokrivača i upalih obraza učinila mi se starijom.

Ponovo gledam u njen karton i ostajem bez daha.

Datum nesreće: 10. jul.

Već je pet meseci u ovakvom stanju. Čitam dalje jer mi radoznalost ne da mira.

Uzrok nesreće: odron snega prilikom alpinističkog penjanja.

Zaluđenika na sve strane. Nikada nisam shvatao zašto se ljudi pentraju po glečerima, po tim nedodijama okovanim ledom i snegom ispod kojih se kriju rupe i pukotine, gde svaki korak može biti koban. Mora da se sada očajnički kaje. To samo tako kažem jer ona sigurno nije svesna šta joj se dogodilo. Tako je kad si u komi. Ti si negde, ali ne znaš gde.

Iznenada strašno poželim da je moj brat na mestu ove devojke. Ona se tamo sama skotrljala. Nikog nije povredila, bar tako mislim. Moj brat je previše popio i usudio sa da sedne za volan. Ubio je dve četrnaestogodišnjakinje. On treba da je u komi, ne ona.

Gledam poslednji put karton pre nego što ću ga vratiti na mesto.

Elza. Dvadeset devet godina. (Rođena 27. novembra).

Zaboga, danas joj je rođendan.

Iz meni neobjašnjivog razloga, brišem broj dvadeset devet gunicom sa vrha olovke zakačene na okviru. Ostavljam trag za sobom, nema veze.

„Lepa moja, danas puniš trideset godina“, mrmljam ispisujući nov broj i vraćam tablu sa kartonom na ram kreveta.

Gledam je ponovo. Nešto mi smeta i odjednom shvatam šta. Sve te cevčice i kablovi čine je ružnijom. Kada bih je oslobodio svega toga, ličila bi na cvet jasmina čiji se miris oseća u sobi. Kolebam se da li da joj ih skinem ili ne. Do sada nisam imao nikakvo mišljenje. Sada bih želeo da je oslobodim kako bi izgledala prirodno.

„Hajde, pošto si tako lepa, imaš pravo na poljubac na tvoj rođendan.“

Iznenaden sam sopstvenim rečima, ali već pomeram nekoliko cevčica koje mi sprečavaju put do njenog obraza. Na tako maloj udaljenosti, jasmin je sasvim prepoznatljiv. Spuštam usne na njen topli obraz i osećam se kao da sam doživeo strujni udar.

Već godinu dana nisam poljubio ženu izuzev kolegice sa posla. Nema ničeg senzualnog ni erotskog u tome što sam upravo uradio, ali bar sam krišom poljubio ženu u obraz. Ta pomisao me zasmehava i udaljavam se od nje.

„Imaš sreće, napolju pada kiša. Malo ću posedeti s tobom, cvete jasmina.“

Privlačim stolicu i sedam. Za nepuna dva minuta tonem u san.

3.

ELZA

Volela bih da nešto osećam, ali ne osećam ništa.

Baš ništa. Apsolutno ništa.

Sa druge strane, ako je tačno ono što mi se čini da čujem, pre deset minuta u moju sobu je ušao neko. Muškarac. Mislim da ima oko trideset godina, po glasu bih rekla da je nepušač. Ali to je sve što mogu da kažem.

Mogu samo da mu verujem na reč da me je poljubio u obraz.

Čemu mogu da se nadam? Da sam Snežana iz bajke?

Dolazi šarmantni princ, ljubi me, i hop! „Dobar dan, Elza, ja sam taj i taj, probudio sam te, hajde da se venčamo.“ Da sam u to poverovala, doživela bih strašno razočaranje jer se tako nešto nije desilo. Desilo se nešto mnogo manje zanimljivo, što se svodi na: „Ja sam tip koji je pogrešio sobu.“ (Bar tako pretpostavljam jer ne vidim zbog čega bi se drugog ovde našao). I on sada duboko diše.

Mislim da je zadremao.

Radoznala sam. Radoznalost nije hemijska reakcija, pa mogu da pojmem šta je to. Dakle, radoznala sam da saznam ko sedi na stolici pored mene. Ipak, nemam načina i zato se zadovoljavam da maštam, ali brzo gubim volju i za tim. Do sada su, osim lekara, bolničarki i čistačice, u moju sobu ulazili samo ljudi koje poznajem. Mogla sam da zamišljam kako su obučeni, i to je sve. A sada ne mogu ni to jer o njemu ništa ne znam, osim kakav mu je glas.

Glas mu je prijatan, čini mi se. Zapravo, zavisi. To je prvi novi glas koji sam čula u poslednjih šest nedelja, pa mislim da bi mi se svideo čak i da je promukao ili sasvim običan. Momci moje sestre nikada ne govore, jedino eventualno primetim kad počnu da se žvalave s njom. Inače je uglavnom čekaju u hodniku. Ali ovaj novi glas ima neku posebnu boju, mešavinu ležernosti i strasti.

Zahvaljujući njemu, sigurna sam koji je danas dan.

Ovde sam, dakle, već pet meseci, i očigledno mi je danas rođendan. Jedino me buni zašto sestra nije došla da mi čestita. Možda je mislila da je to uzaludno ili je jednostavno zaboravila. Volela bih da se naljutim na nju, ali ne mogu. Trideseti rođendan se slavi, zar ne?

Čujem da se neko pomera na stolici pored mene. Čujem šuštanje i shvatam da neko skida džemper. Čujem kako mu se zaustavlja dah dok provlači glavu kroz okovratnik, kako kratko isprekidano diše dok izvlači ruke iz rukava i kako se konačno oslobađa džempera.

Čujem kako ga spušta negde sa strane, a zatim slušam ujednačeno disanje.

Napeta sam ili mi se samo sviđa da zamišljam da sam napeta. Svi delovi mene koji su aktivni, što se zapravo svodi na sluh, koncentrisani su na ovu novu situaciju, za koju se držim kao davljenik za slamku. Zato osluškujem, slušam i slušam. I malo-pomalo, pravim sliku u glavi.

Diše smireno. Sigurno je već zaspao. Kapi kiše lagano padaju po prozorskom oknu i čujem šuštanje njegove majice dok se pomera na plastičnoj stolici. Verovatno nije korpulentan jer ne bi ovako disao. Pokušavam da uporedim sa njim ljude koje poznajem, ali retko sam ih slušala kako dišu, jedino kada sam se budila pored mojih bivših momaka. Neki od njih su govorili da je to smešno, ali to su uglavnom bile kratkotrajne veze. Sećam se jednog tipa koji je trotaktno disao i jedva sam se uzdržala da ne prasnem u smeh i ne probudim ga. Ali i sa njim sam bila kratko.

Sve u svemu, moje ljubavne priče su mahom haotične i daleko su malobrojnije i ređe nego veze moje sestre. Koliko se sećam, bilo ih je desetak. Neke su bile kratke, neke duže. Sada sam slobodna. Bolje što je tako jer ne znam kako bi moj momak reagovao na moju komu.

Da li bi me odmah ostavio? Da li bi me čekao? Da li bi otišao bez reči? Da li bi poslušao lekare i došao da mi kaže da je sve gotovo? To mu ne bi palo teško, bio bi ubeđen da ništa ne čujem. I bio bi u pravu jer ništa nisam čula prvih četrnaest nedelja kome. Dakle, slobodna sam

i lakše mi je što je tako. Dovoljno mi je teško što slušam majku kako plače svaki put kad mi dođe u posetu – i nemam želju da još nekog slušam kako plače pored mene.

Dok mi sve te uspomene prolaze kroz glavu, ostajem koncentrisana na svog slučajnog posetioca. Počinje dublje da diše. Utonuo je u dubok san. Svu pažnju sam usredsredila na njega. Ne želim da vreme prolazi. To mi je jedina rasonoda, jedina novost, jedino što me podseća da sam živa. Ne mogu reći da me sestrine redovne posete, vizite bolničarki i majčin plač vesele. Ova poseta je poput kamenčića koji je zatalasao mirnu vodu. Osetila bih talase te uzburkane vode da mogu da se pomerim.

Hoću da vreme stane, ali ono neumitno teče. Preostaje mi jedino ta kratka dremka u mojoj sobi. Čim bude otišao, sve će biti kao pre. To će biti samo poklon za moj rođendan. Volela bih da mogu da se nasmejem dok ovako razmišljam.

Iznenada se otvaraju vrata. Čujem glasove i prepoznajem Stiva, Aleksa i Rebeku. Izgleda da su dobro raspoloženi, veselo razgovaraju. Obuzima me želja da im kažem da učute kako ne bi probudili posetioca. Ali kao i obično, ne mogu ništa da učinim, jedino mi preostaje da sačekam i čujem kako će neznanac objasniti svoje prisustvo.

Po koracima i sve jasnijim glasovima shvatam da se moji prijatelji približavaju, a zatim se odjednom zaustavljaju.

„Gle, neko je tu!“, uzvikuje Rebeka.

„Da li ga poznaješ?“, pita Aleks.

Pretpostavljam da Rebeka odmahuje glavom. Čujem kako se približavaju stolici i zamišljam da se nagingju ka mom posetiocu.

„Dobro je, spava. Je l' nećemo da ga budimo?“

„Hoćemo. Izbacićemo ga napolje“, dobacuje Stiv.

„Nikome ne smeta“, primećuje Rebeka. „A ako je Elzin prijatelj, može da proslavi sa nama njen rođendan, zar ne?“

„Pa ne znam baš...“

Zamišljam Stivov nezadovoljni izraz lica. Znam da je pre nekoliko godina bio slab na mene. Nema mnogo devojaka koje se bave alpinizmom, a nekome ko se navikao na planinu sviđaju se baš one. Rebeka je prestala time da se bavi pre tri godine, počela je mnogo da se plaši. Možda je trebalo da je poslušam kada me je ubeđivala da i ja prestanem. Ali nisam je poslušala, strast za alpinizmom je prevladala. Odjednom se Stiv zainteresovao za mene. Ali ja sam tada bila u vezi, i objasnila sam mu da samo tražim nekog ko će mi biti par pri penjanju. Ostali moji prijatelji bili su previše krupni za mene, bio mi je potreban neko približno moje građe. Stiv mi je baš odgovarao. Bili smo idealan tandem. Otkako sam mu izričito rekla da ne želim emotivnu vezu s njim, zadovoljio se ulogom mog starijeg brata. Prija kada imaš zaštitnika, pogotovo ako imaš mlađu sestru. Otkako su Rebeka i Aleks zajedno, Stiv se još više uživeo u ulogu.

I upravo sada izigrava mog starijeg brata koji ne dozvoljava da se iko približi njegovoj sestrici.

„Šta ti je, Stive“, javlja se Aleks. „Šta može da se desi u bolnici? To mora da je neki Elzin prijatelj, i to je sve! Zaspao je. Nećemo od komarca da pravimo magarca. Sada je samo pitanje da li da ga probudimo ili da započnemo slavlje bez njega?“

„Mislim da će on odlučiti o tome“, ubacuje se Rebeka.

Čujem, zapravo, kako se moj posetilac budi. Zamislijam kako otvara oči i gleda oko sebe, i nasmejalo bi me da mogu da vidim njegovu iznenađenju kad shvati da su oko njega tri osobe koje ga gledaju.

„Ko si ti?“

Stiv nije gubio vreme. Kladim se da je na deset centimetara od neznančevog lica, i da ga strelja pogledom. Izbrojala sam do pet pre nego što je nepoznati odgovorio. Glas mu je i dalje zvonak.

„Prijatelj.“

„Ma nemoj.“

„Stvarno ti kažem, ja sam joj prijatelj.“

On, dakle, sigurno ima tridesetak godina, jer se inače ne bi Stivu obraćao sa ti.

„Ma nemoj!“

„Stive“, prekida ga Aleks, „dosta je bilo.“

„Ne poznajem ga i ne znam šta traži ovde“, nastavlja Stiv. „Ulaz u ovo bolničko krilo strogo je zabranjen, osim ako te ne vode na snimanje skenerom. Hoću da znam ko je on i šta radi ovde!“

„Upravo zbog toga što si sada rekao, on ne može ništa loše da učini!“

„Ma nemoj!“

Moj neznanac ustaje i oblači džemper.

„Znaš li išta drugo da kažeš osim: ma nemoj?“

Uh! Nepoznati nije svestan u šta se upetljao. Volela bih da sam mogla nekako da mu to predočim, ali sada je prekasno. Shvatam da ga je Stiv uhvatio za okovratnik i da ga je podigao sa stolice.

„Ko si bre ti?“

„Stive, prestani!“, uzvikuje Rebeka.

„Pobogu! Ko je ovaj ovde?“, ponavlja Stiv.

„Pusti ga!“, dovikuje Aleks. „A ti se izvini inače se neće na ovome završiti.“

Aleks je pravi šmeker. Sada mi je jasno zašto se Rebeka zaljubila u njega.

„Izvini“, izgovara mirnim glasom moj posetilac.

„Hoćeš li me sada pustiti?“

Čujem Stivovo gundanje dok pušta nepoznatog. Shvatam da on potom seda na krevet pored mene. Posteljina šušti pored mog jastuka.

„Žao mi je, Elza“, šapuće milujući me po kosi. „Je l' se ne ljutiš zbog ove zbrke za tvoj rođendan?“

Čujem da mu je glas na trenutak postao plačan. Još uvek je ljut na sebe što nije proverio čvor, što nije bio dovoljno jak da me zadrži da me ne odnese snežna lavina. Lekar je rekao da je pravo čudo što sam živa. Ja samo

znam da nam je pomoglo to što smo povezani. Stariji brat uvek štiti svoju sestru.

Ali moram priznati da je danas preterao.

„Dobro! Elza, doneli smo ti tortu sa trideset svećica koje ti sigurno ne bi želela da duvaš, ali baš nas briga zato što bih te ja u svakom slučaju naterala, i uz to i jedan mali poklon.“

Rebekin glas me greje (zamišljam da me greje). Ona vadi sadržaj iz plastične kese i sigurno joj Aleks pomaže da stavi svećice. Za to vreme moj posetilac ustaje.

„Jesi li siguran da si Elzin prijatelj?“

Stiv ponovo započinje kavgu. Ako izađem iz kome, zapamtiće me zbog toga!

„Da.“

„Reci onda kako se ona zove?“

„Elza. Uzgred, rekao sam ti to već tri puta.“

„Kako se preziva?“

„Bilije. I danas puni trideset godina.“

„Rebeka je upravo rekla tu informaciju.“

„Šta je ovo, informativni razgovor?“

„Tako nešto.“

Stiv, stariji brat, u ulozi velikog zaštitnika.

„Šta studira?“

Prolazi nekoliko sekundi pre nego što neznanac odgovori.

„Ne studira. Radi.“

„Gde?“

Ponovo tišina na nekoliko sekundi.